

Dorian

© 2026, Arne De Loore, Astrid Vandendael en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Boekverzorging: Laurens Dewaele
Illustraties: Astrid Vandendael
Auteursfoto: Annika Wallis

D/2026/0055/319
ISBN 978 94 6383 985 3
NUR 300
THEMA FYC, FNF, FBC, FXD, FXM, FXR

Ook verkrijgbaar als:
E-book: ISBN 978 94 6530 686 5

pelckmans.be

 facebook.com/pelckmans.be

 instagram.com/pelckmans.be

Dorian

Arne De Loore
Astrid Vandendael

P E L C K M A N S

ik tel vier doeken
drie spierwit, tegen de muur van het atelier
klaar om beschilderd te worden
een vierde onaf
tussen flarden linnen, hout en nagels
wachtend tot iemand het vastniet

Basil is er niet
nochtans, ik ben op tijd
half twee
een halfuur voor de zon juist staat
voor die langs de grote ramen naar
binnen schijnt
vandaag is perfect
geen wolken
harde augustuszon
Basil zou staan popelen
geen begroeting
geen gesprek
de verf al gemengd
een laatste aanwijzing
mijn hoofd richting de zon
dan het staan
uren stilte

je zou een mooi portret zijn
we kenden elkaar niet
we waren op een housewarming
het nieuwe appartement van Nora
hoge witte muren
een plafond met barsten
een badkamer die vernieuwd moest worden
een huisbaas zonder tijd
we waren met dertig
haar vrienden
zelf kende ik haar nog maar net
ze had me aangenomen, opgeleid
ik kon een pint tappen, de kassa maken
leeg glimlachen naar dronken mensen
na een week wist ik dat het niets voor mij was

Nora had me uitgenodigd
jij moet nieuwe mensen leren kennen,
mensen zoals wij
ik had geknikt
mijn ontslag ingeslikt

ik dwaalde rond
van de woonkamer, naar de keuken
door gesprekken over werk en leningen
over wasmachines en verftinten
ook dit was geen plek voor mij
maar ik bleef

ik had Basil niet gezien
een van de vele gezichten
een figurant in de ruimte
tot we samen in de keuken
stonden
hij vulde mijn glas bij
zijn glimlach bedeesd
zijn uitschenken voorzichtig
zijn hand trilde
ik vond het schattig
in de woonkamer viel een glas om
rode wijn op het witte vloerkleed
iemand, pak zout
neen, witte wijn
Dreft, en dan deppen
laat het zo
maar zo'n vlek, Nora
het is maar IKEA
alsof dat niets kost
dat gaat er wel uit

een lach
oprecht, geborgen
hij schudde zijn hoofd
dan de zin

je zou een mooi portret zijn

waarom moet altijd alles zo perfect blijven?
zijn stem schuw, maar zuiver
meer tegen zichzelf dan tegen mij
wat antwoord je daarop?

Basil, trouwens

Dorian

dat weet ik, Nora heeft over je verteld
over mij?

dat je nieuw bent, in het café, in de stad
mijn naam gaat snel rond
hoe vind je het?

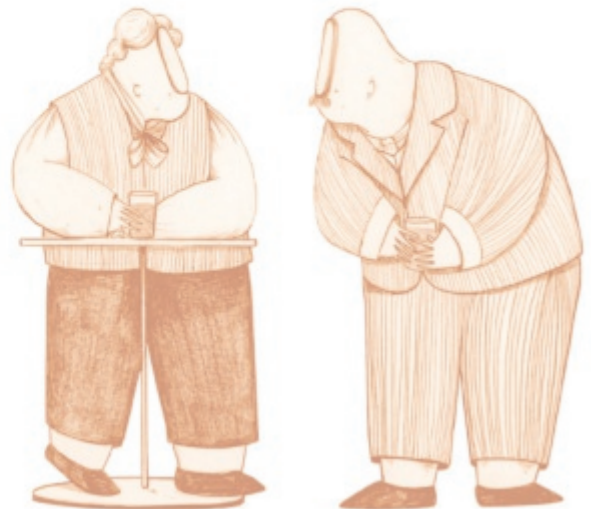
ik haalde mijn schouders op
hoe ken jij Nora?

van de kunstacademie
heeft zij kunst gestudeerd?

mixed media, ik schilderkunst,
af en toe hadden we samen les
en nu?

wat nu?

werk jij ook in een café?

sindsdien zie ik hem wekelijks
dagelijks soms
we praten amper
ik probeer wel
Basil antwoordt niet
hij kijkt liever
observeert
vaak minutenlang
in zijn ogen zit iets zachts
iets warmes geruststellend
soms zelfs bewonderend
dan komt hij dicht
raakt hij me voorzichtig aan
alsof ik van bladgoud ben
tot ik weer sta hoe ik moet staan
hoe hij me wil
hoe hij me schildert

soms houdt hij me vast
als hij het na minuten kijken niet meer ziet
dan zitten we in de zetel
vleit hij zich tegen mij
tot al het licht uit het atelier is verdwenen
het donker vindt hij prima
dan hoeft hij niet te kijken
in het donker kan hij in mij kruipen

daar staat het
in het midden van het atelier
al maanden is hij eraan bezig
nooit is hij tevreden
nooit mag ik het zien

zou ik kijken
hoe ver hij staat
wat hij van mij maakt
hij hoeft het niet te weten

waarom niet, Basil?

een stem
uit de tuin
ik draai me om
weg van het portret

een volgende keer

Basil
tegen wie praat hij?

even maar, daarna ben ik weg

hij klinkt massief
iemand die zijn woorden laat botsen
hij verschijnt in het atelier
het duurt even voor hij me ziet
nog verblind door de zon
het atelier sluit zich rond hem
een grijs als hij mij opmerkt

jij moet Dorian zijn

hij komt op me af
zijn bewegingen niet groter dan nodig
zijn blik laat niet los
zijn parfum zwoel, bedwelmend
houtscool en bergamot
zijn hand iets te lang op mijn schouder
een kus

ik heb al veel over je gehoord
ik wil vragen wie hij is

mijn woorden blijven steken
mijn hart bonst in mijn keel
ik hoop dat hij het niet voelt
Basil loopt naar het portret
hij ontwijkt elk oogcontact
hij mengt wat verf
mijn huid
een beetje blauw
als porselein

ik wist niet dat je bezoek had, Basil

Henry ging net vertrekken

Henry dus
ik volg hoe hij door het atelier beweegt
hij bekijkt de weckpotten op het rek
de zelfgemaakte vernis
zijn hand glijdt over de nieuwe doeken
even lijkt alles hier van hem

mag ik niet blijven?

ik wil het vandaag afkrijgen

ik zal niet storen

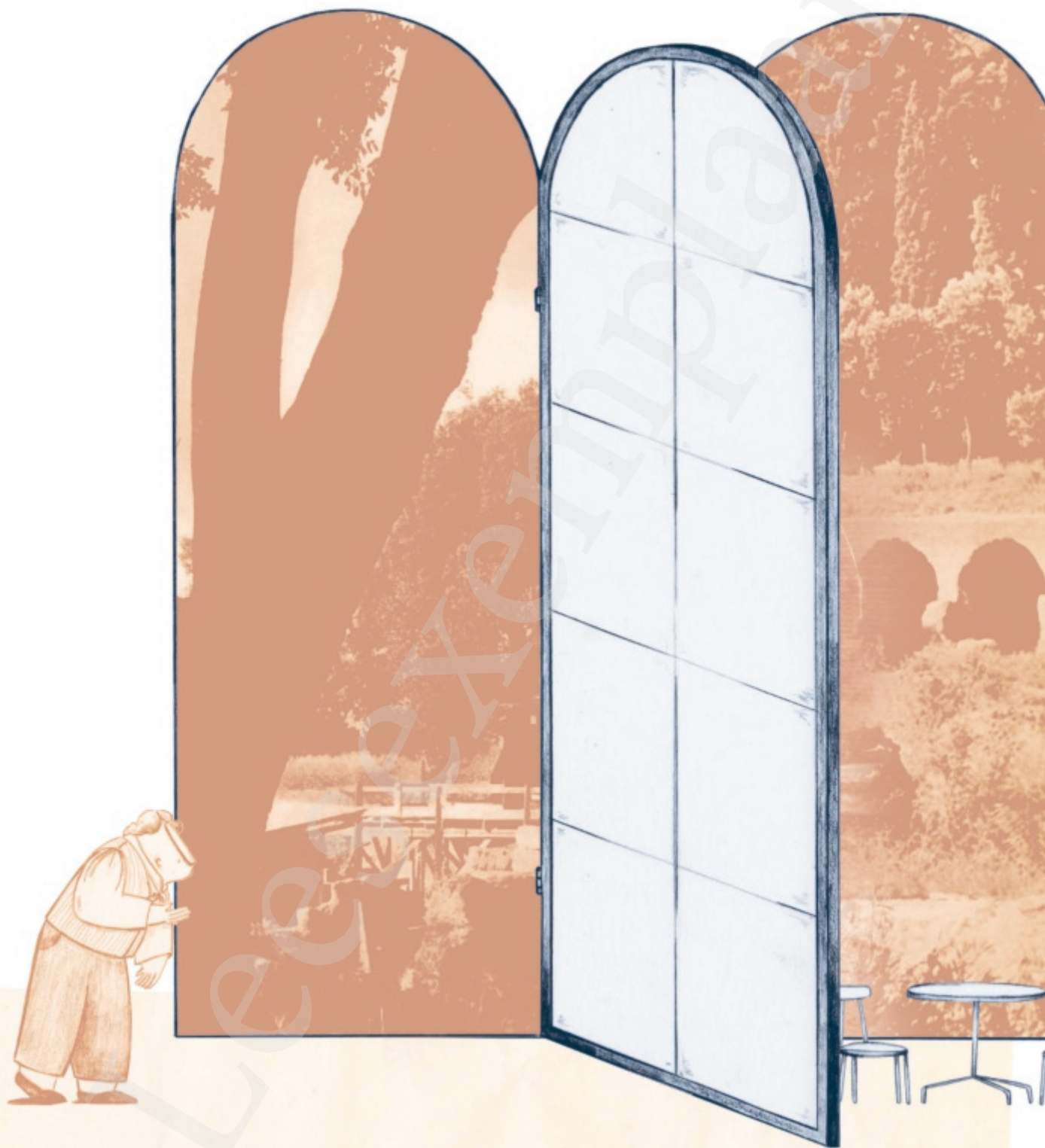
ik werk liefst alleen, dat weet je

maar ik zie je zo graag bezig

je bent nog nooit gebleven om te kijken

je stuurt me altijd weg

ik heb liever dat je gaat

Henry staat plots achter me
zijn hand weer op mijn schouder
zijn grip allesomvattend

en wil Dorian dat ook?

zijn ogen zijn diepbruin en gulzig
hij kan hard zijn, dat voel ik
in hem smeult iets gevaarlijks

blijf

Basil stopt met mengen
hij kijkt me aan
de eerste keer vandaag
zijn ogen smeken
wij twee
niemand anders
ik buig niet
als hij alleen wil zijn, moet hij het zeggen
dat hij Henry maar wegstuurt
zijn ogen schieten heen en weer
de zon glijdt dieper het atelier in
de tijd dringt
een zucht
een gebaar naar de zetel
zijn hoofd weg van mij

ga zitten, Henry

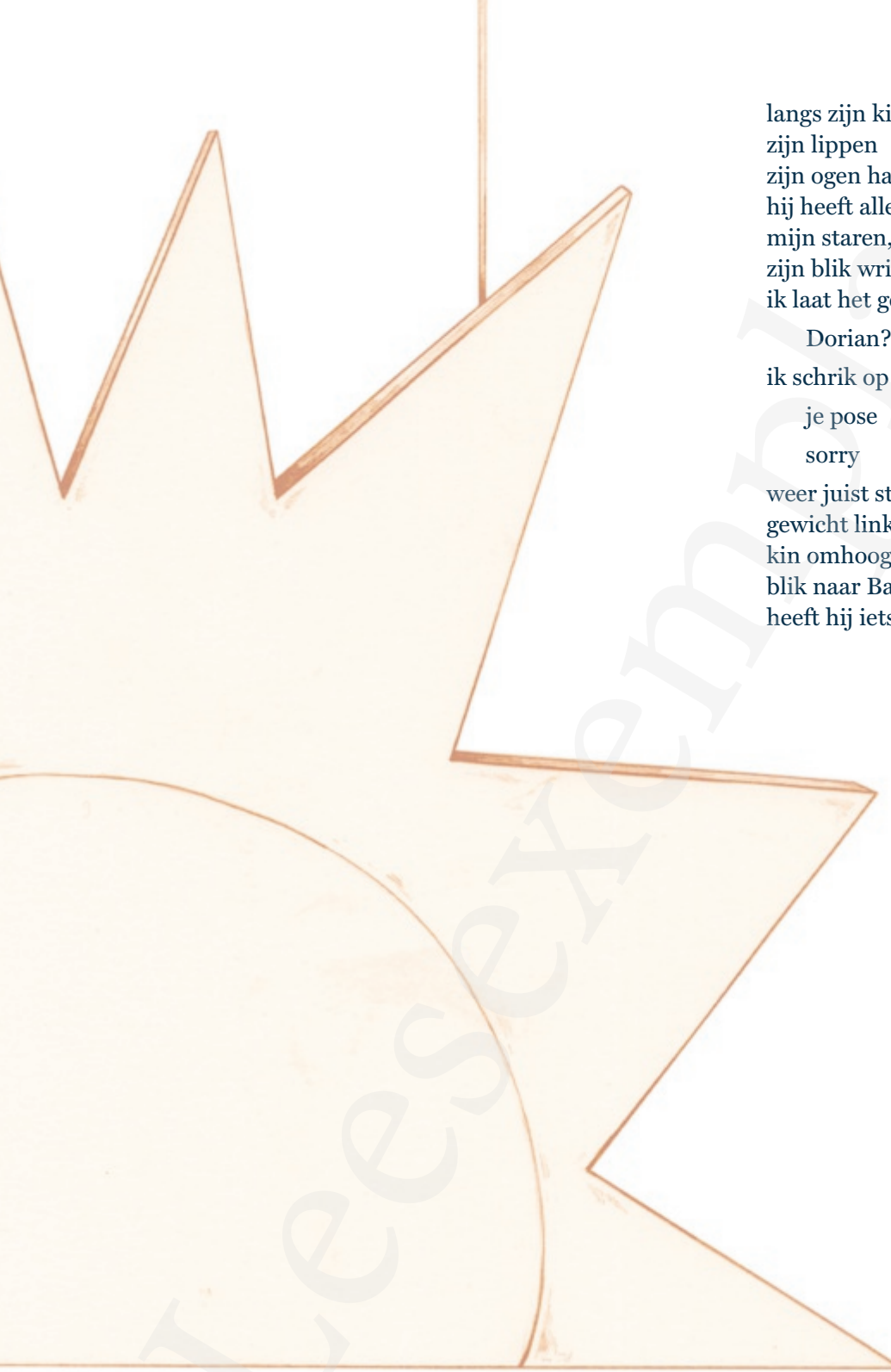
ik wil me niet opdringen

Dorian wil het

dan zou het dom zijn om te weigeren

de zon vleit zich traag over de vloer
mijn spieren protesteren
ik weet tot waar de zon moet komen
hoe ver ze zich nog moet uitrekken
ik bijt op mijn tanden
gewicht op het andere been
Basil buigt naar het doek
een penseelstreek
voorzichtig, berekend
weer afstand
Henry houdt hem in de gaten
zijn armen breed op de rugleuning
zijn benen wijd
zijn dijen gespierd
gevangen in stof
de naad staat strak
ze vormt een weg
een leidraad naar hoger
tot tussen zijn benen
waar de naden bijna barsten
verder omhoog
langs zijn rits
naar zijn hemd
knop per knop
een paar open
zijn borsthaar krult
verder

langs zijn kin
zijn lippen
zijn ogen haken in de mijne
hij heeft alles gezien
mijn staren, mijn gluren
zijn blik wringt zich in me
ik laat het gebeuren

Dorian?

ik schrik op

je pose

sorry

weer juist staan

gewicht links

kin omhoog

blik naar Basil

heeft hij iets door?

ik voel Henry kijken
zijn blik trekt aan me
zijn hand sluipt omlaag
tussen zijn benen
hij knijpt
zoekt oogcontact
nog eens
trager
ik kijk niet
ik probeer
toch zie ik het
toch voel ik het
mijn hart slaat over
ik trek mijn ogen weg
de zon in
naar buiten
vogels, een vliegtuig
Henry's hand glijdt weg
zijn ogen blijven
hebberig, hongerig
Basil staart me aan
zijn ogen in de mijne
dicht op mijn huid
hij fronst
het penseel nerveus in zijn handen

Henry's blik brandt
achtervolgt me
net als Basil
wat zien ze?
wat willen ze?
ik wil weggijken
mijn ogen sluiten
hen laten verdwijnen
dat kan niet
dat mag niet
ogen open
kin omhoog
gewicht links
juist staan
blijven staan
laten kijken
laten staren

ik moet naar buiten, Basil
je staat nog maar net
ik verstik
nog even, het licht...

wat kan mij het licht schelen
ik wil lucht
ik wil weg
ik wil

